

Magda Golențeanu vorbind despre revista on-line "Tineri, Taste și Condei"

Parcă îți amintești cum te-ai trezit

Într-o dimineață cu fața la cearșaf. Îți bubuiau timpanele de mizeria sonoră a nu-știi-cărui vecin. Te enerva, te agasa, dar degeaba... Cui să te plângi? Celui care nu te aude? Căci nu e surd mai surd decât cel care nu vrea să audă... Ți-ai scrie în frunte nemulțumirea și ai ieși așa, de nebun, pe stradă!

Parcă îmi amintesc și acum literele mari, de un portocaliu scabros ce se înșirau anapoda pe tricoul de un verde absurd, al unui tip "mușchiulos" - the greatest gigolo. Mă enerva, mă agasa, dar degeaba... Cui să mă plâng? Celui care nu vede? Căci nu e orb mai orb decât cel care nu vrea să vadă... Mi-aș scrie în frunte nemulțumirea și aș ieși așa, de nebună, pe stradă!

Parcă își amintește înțeleștarea buzelor, a dinților, contractia limbii, a mușchilor mimicii, când nu a putut țipa la pântecosul ce era să-l lovească cu BMW-ul

pe trecerea de pietoni. Îl enerva, îl agasa, dar degeaba... Cine să se plângă? Cel care nu vorbește? Căci nu e mut mai mut decât cel care nu vrea să vorbească...

Acum și-ar scrie în frunte nemulțumirea și ar ieși așa, de nebun, pe stradă!

Parcă ați auzit că există un loc real, virtual, bi sau tridimensional (ce mai contează?!), unde să te faci văzut, auzit, unde să vorbești despre tine, despre alții, despre ce îți place, displace, ți-e indiferent, te incită, te aprinde nervos sau organic, îți arde neuronii până la cenușă inutilă, îți reface sau nu cheful de viață!

Parcă era pentru tineri. Și tu ești tânăr, ai mai puțin de 80 de ani!

Parcă era ceva bătut pățimaș din taste, căci hârtia nu mai e un trend (de parca ți-ar mai păsa de modă într-un continuu haos?!).

Parcă trebuia sa ai condei, nu neapărat să ai talent, dar să ai ceva de spus și curajul de a spune!

Parcă ai nimerit unde trebuia... Da, aici e locul unde nimeni nu e surd, nici orb, nici mut... E o altfel de revistă - despre tine, pentru tine, scrisă de tine!

Parcă îți vine să mai citești!...

Tren(d)

Călătoria cu trenul, fie ea pe distante mici sau mari, planificată sau spontană (deși mă îndoiesc că se trezește cineva dimineața devreme și își zice, stând mândru în fața oglinzii: „astăzi voi merge cu trenul” doar de dragul de a se întâlni și negocia cu Nașul - adrenalina, ce mai!), de „vacanța” sau de „serviciu”, în tot cazul, este o peripeție.

Cum să nu fie una? Nu voi înșira aici statul la coadă la ghișeu și vorbitul țâfnos al casieritei (de ce nu este niciodată un casier?) sau condițiile din tren. Nu, nu are rost, le știm cu toții, iar grav este că am început să ne obișnuim cu ele.

„Aventura” vine însa de la ceilalți călători, fiind extrem de imprezvizibili unii, pe alocuri foarte veseli și turmentați alții, într-un mediu atât de strâmt cum este compartimentul.

Astfel, stând deloc comod pe scaunul tău, fără baterii la Mp3- player sau fără unul deloc (deși este rușinos acum să Nu ai așa ceva, bunul simț te obligă să îți cumperi), răsfoind cine știe ce revista, Re:publik este la moda (cu ascunzișul lor după neologisme cu tot) printre „artisti”, skateri și cei interesați de „urban”, oferindu-le, e drept, o grafică/imagina originală, de Cosmo, Joy, CoolGirl nici nu mai vorbesc sau ziare (Libertatea, AS, Bahmuteanca - cu ziarul ei), integralele fiind obligatorii, poți afla, fără săvrei bucăți din viața oamenilor. Unele mai amuzante, altele deloc.

Cum să răzi atunci, când sub un val de înjurături sadea, rostite obligatoriu cu mult patos, cu „simțire”, afli ca bărbatul foarte roșu la fața ce fluiera printre dinți fetele pe coridor, este de fapt un fost boxer ce a pierdut de curând niște meciuri importante, dar de care lui NU îi pasa, el rămânând oricum campion? Sau când conductorul de tren (care era de fapt o ea) încearcă disperată să îi verifice biletul de tren, dar nu reușește din cauza ciupiturilor indiscrete?

Poți rămâne uimit și de dărnicia colegilor de compartiment. Dacă stai liniștit fără să faci/să citești/să ascuți nimic ești luat în

vizor. Ți se vor oferi imediat, după ce au fost răsfote în prealabil, un Spy sau Ciao - reviste de „investigație” a vieții vedetelor autohtone, PAPArazzi! Unde poți citi în cele chiar trei rânduri din totalul de 24 de pagini cu care se laudă publicația, restul fiind poze senzaționale surprinse pe după garduri, tomberoane și chioșcuri de ziare, cum nu se aseamănă Andreea Marin cu

că/imagina originală, de Cosmo, Joy, CoolGirl nici nu mai vorbesc sau ziare (Libertatea, AS, Bahmuteanca - cu ziarul ei), integralele fiind obligatorii, poți afla, fără să vrei bucăți din viața oamenilor. Unele mai amuzante, altele deloc.

Cum sa razi atunci, când sub un val de injuraturi sadea, rostite obligatoriu cu mult

Marin Andreea de la Surprize atunci când nu este machiata- vai, ce diferența! (si cine face revista asta? coltul redactional nu este trecut, probabil s-au chinuit atât de mult cu propoziția despre AM, incit să i Tren(d) Calatoria cu trenul, fie ea pe distante mici sau mari, planificata sau spontana (desi ma indoiesc ca se trezește cineva dimineața devreme și își zice, stând mândru în fața oglinzii: „astăzi voi merge cu trenul” doar de dragul de a se întâlni și negocia cu Nașul - adrenalina, ce mai!), de „vacanța” sau de „serviciu”, in tot cazul, este o peripeție.

Cum sa nu fie una? Nu voi înșira aici statul la coada la ghișeu și vorbitul țâfnos al casieritei (de ce nu este niciodată un casier?) sau condițiile din tren. Nu, nu are rost, le știm cu toții, iar grav este că am început să ne obișnuim cu ele.

„Aventura” vine însa de la ceilalți călători, fiind extrem de imprezvizibili unii, pe alocuri foarte veseli și turmentați alții, într-un mediu atât de strâmt cum este compartimentul.

Astfel, stand deloc comod pe scaunul tău, fără baterii la Mp3- player sau fără unul deloc (deși este rușinos acum sa Nu ai așa ceva, bunul simț te obligă să îți cumperi), răsfoind cine știe ce revista, Re:publik este la moda (cu ascunzișul lor după neologisme cu tot) printre „artiști”, skateri și cei interesați de „urban”, oferindu-le, e drept, o grafi-

patos, cu „simțire”, afli ca bărbatul foarte roșu la fata ce fluiera printre dinți fetele pe coridor, este de fapt un fost boxer ce a pierdut de curând niște meciuri importante, dar de care lui NU îi pasă, el rămânând oricum campion? Sau când conductorul de tren (care era de fapt o ea) încearcă disperata sa îi verifice biletul de tren, dar nu reușește din cauza ciupiturilor indiscrete?

Poți romane uimit și de dărnicia colegilor de compartiment. Daca stai liniștit fără sa faci/sa citești/să ascuți nimic ești luat în vizor. Ți se vor oferi imediat, după ce au fost răsfote în prealabil, un Spy sau Ciao - reviste de „investigație” a vieții vedetelor autohtone, PAPArazzi! Unde poți citi în cele chiar trei rânduri din totalul de 24 de pagini cu care se laudă publicația, restul fiind poze senzaționale surprinse pe dupa garduri, tomberoane și chioșcuri de ziare, cum nu se aseamănă Andreea Marin cu Marin Andreea de la Surprize atunci când nu este machiata- vai, ce diferența! (si cine face revista asta? coltul redactional nu este trecut, probabil s-au chinuit atât de mult cu propoziția despre AM, incit să își mai scrie numele sau sa se semneze ar fi fost un efort supraomenesc).

Si , iaca așa, dragii moșului, au trecut cele cinci ore!

Elena Cosmanescu

Claxonul, înțelepciunea și România!

Moto:

"am înțeles și eu se pare în sfârșit de ce i-așa de zgomotoasă România mea se cumpără mașini la nesfârșit claxonu' a înlocuit cu totul mintea!"

Și uite cum începe încă o zi de muncă, cugeta Pirpilică Popescu urcându-se în Dacia sa. Încă o zi de trudă pentru câteva sute de mii... Ei, dar asta e, noi am vrut revoluție, noi suportăm!

Mașina iese din garajul improvizat sub copacul bătrân din fața blocului gri și intră în șirul de autoturisme care se scurge încet pe strada plină de gropi. Un Mercedes argintiu, un BMW albastru pal, un Ford roșu, toate hurducându-se prin gropile mari ce se cască de

ani de zile în asfaltul vechi... Doar Dacia lui Pirpilică, iat-o, merge încet, bătrânește, dar lin...

Se oprește la semafor. Cinci copii ai străzii năvălesc să-i spele geamurile. Îi gonește cu brutalitate. Dar unul dintre cei 5 rămâne, încruntându-se de fiecare dată când Pirpilică îi arunca în față invective... Fascinat de acest copil, care parcă sfida timpul, Popescu îl invită în mașină.

- Cum te numești?

- Numele meu este Înțeleptia... Înțeleptia Dumitru...

M-am născut înainte ca toate astea să fi luat naștere...

Ești gata să vii cu mine într-o călătorie extraordinară?

- Da, răspune Pirpilică luat prin surprindere... Dar unde, pe ce țărâm vom ajunge?

- Doar până-n colț, răspune candid fata... Acolo e un blocaj rutier.

Lăsând mașina în mijlocul traficului, cei doi se îndreptară spre colțul străzii...

- Acum te rog, vorbi fata, vezi, toți șoferii claxonează în prostie... Du-te până la cel de-acolo, din Mercedesul acela, și întrebă-l așa: "De ce claxonezi?"! Fără să știe de ce, Pirpilică se duce să întrebe... - Omule, de ce claxonezi?

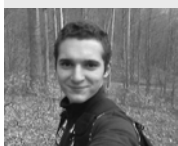
-Păi cum de ce, ca să mă distrez... Hă, hă, hă... Râsul acela îl paraliză pe Popescu...

La naiba, oamenii mor, iar unii se distrează!

Din acea zi Pirpilică Popescu n-a mai apăsă pe butonul claxonului...

Petre Fluierașu

Generația mileniului

Suntem numiți "generația în blugi", suntem acei adolescenți independenți, care nu mai vor să respecte nicio regulă, suntem proprii noștri dușmani, suntem ce sunt alții. O generație de sacrificiu, un produs al societății care ne modelează după bunul plac, un rezultat al unor greșeli iremediabile, suntem tot noi, mai preocupați, mai stresați, mai interesați de câștig, mai dornici de faimă, atât de deferiți de generațiile trecute.

Teamă și încredere, curaj și speranță, vise, idealuri, aspirații, iluzii, dezamăgire, deznădejde, durere, neînțelegere... ne caracterizează orice, de la micile dorințe cu izul lor trecut al copilașilor inocenți ce eram, până la puternicele decăderi venite înainte de vreme. Mai neliniștiți, mai bolnavi, mai "tehnologizați", suntem noi, toți, fiecare, mereu, întotdeauna.

Ne caracterizează plăcerea... o plăcere deosebită manifestată

în aproape orice: plăcerea de a trăi sau de a face rău, plăcerea de a fi tu, întotdeauna, sau de a duce o viață copiată, lipsită de originalitate. Plăcerea de a fi mai buni, cât mai repede, cât mai ușor... de a fi deasupra tuturor, de a fi acolo unde alții nu au ajuns, sau tocmai unde au ajuns și alții, pentru a fi siguri că ne vom bucura de aceleași lucruri ca și ei.

Ne caracterizează spontaneitatea: reacționăm rapid, fără să ne gândim la ce urmează să se întâmple, acționăm inconștient de urmări, ne comportăm ca și cum nu am avea capacitatea de a ne judeca propriile fapte, spunem tot ce vrem oricând vrem, indiferent de persoana care se află lângă noi. Dar ne caracterizează și teama...teamă de a nu fi respinși, de a fi neacceptați de cei din jur, teamă de a încerca, teamă de a nu greși, teamă de a pierde atunci când vrem să fim învingători.

Generația mileniului e caracterizată și de o iremediabilă independență față de calculator... mai mult timp petrecut în fața lui, mai multe jocuri sângeroase, mai multe crime la doar un click distanță, mai multe nopți nedormite din cauza internetului... oameni perfecți în spatele unui nickname banal... falsitate, minciună, îndrăzneală peste limite... atunci când ai în

față o tastatură poți să spui orice și poți să devii oricine doarești... calculatorul și dependența noastră față de el ne strică din ce în ce mai mult. Totul poate fi găsit "on-line", calculatorul devine ajutorul nostru principal. Iar noi trăim prin el ca și cum o viață întreagă ar putea fi cuprinsă în acea cutie cu piese, fire, legături...

Calculatorului i se alătură telefonul mobil, fără de care cineva din "generația noastră" ar putea fi considerat de modă veche... să fie cât mai mic, cât mai practic, cu cât mai multe funcțiuni... să fie al nostru, să ne mândrim cu el...

Suntem o generație a muzicii, trăim din textele pe care le cântă atâția artiști, ascultăm atâtea versuri care ni se par că spun exact ce vrem noi să auzim...

Noi suntem așa... mereu vom fi și vom trăi diferit de toți cei din jur care au fost sau care vor fi... generația mileniului...

Pietrăreanu Cristian